

Vzorový manžel.

Panu Jaroslavu Lipovskému
v Praze.

Přemilý náš příteli.

V neděli jsme měli znamenitou švandu. Škoda, že's nemohl být s námi. Kollega Vondráček vešel v sázku, že za hodinu a deset minut urazí na kole cestu do Chuchle a zpět. Těch deset minut, že ještě v Chuchli užije k malému občerstvení. Ihned se nás vydalo pět do Chuchle, abychom jej tam očekávali. Do Chuchle skutečně za půl hodiny přiběhl, ale nešťastnou náhodou občerstvil se trochu více, než měl zapotřebí, a proto přišel ke startu v Praze o celých deset minut pozdě. Ani nevíš, s jakým jásotem jsme ho přivítali. Těch ovací by se nebyl ani dožil, kdyby byl býval přijel o deset minut dřívě.

A víš proč? Poněvadž, prohrav sázku, musí zaplatit hostinu u Brejšky. Hostina ustanovena na sobotu, schůzka přesně o osmé hodině.

Na tebe, milý hochu, zvláště počítáme. Bude to znamenitý kvas, ani roztomilých fešných dam nebude scházeti — které, už víš!

Tedy na shledanou v sobotu u Brejšky, přesně o osmé hodině. Tvůj starý druh

Vendelín.

(Ve středu ráno.)

List Lipovského přišel náhodou do ruky paní Lipovské. Nevěděla sama, jak se stalo, že jí hlavou kmitla myšlenka, aby psaní za držela. Zprvu chvíli váhala, má-li, či ne; pokusil se však zvtýželo, a ona, aniž kdo nejmenšího upozoroval, vstříkla list do postele pod polštář. Když manžel odešel, opatrně list rozlepila a chvatně jala se čísti.

Ruce se jí třásly, slova se jí kmitala před očima a když přečetla větu: "Ani roztomilých fešných dam nebude scházeti," vykřikla a vypukla v křečovitý pláč.

Do takových tedy společností chodí její zbožňovaný, až do té chvíle za nejtoužnějšího pokladaný manžel?

Co teď? Má doznati, že list otevřela, což se vůbec poprvé stalo, a má mu jej podržeti před očima, aby zvěděl, že ví všechno, všecičko?

Nebo má list zase sklížití a tváří se, jako by nevěděla o ničém? Rozhodlase. Složila list, vsouvla jej do obálky a zalepila tak čistě, že nezbylo ani stopy, लेकर s ním bylo v "černém kabinetě" naloženo, a míčky její položila na manželův psací stůl.

(V poledne téhož dne.)

Když pan Lipovský se vrátil po dvanácté hodině z úřadu, nečekávala ho žena na schodech s otevřenou náručí, jak bývalo jejím zvykem; vešel do kuchyně, nespáttil jí ani tam dodělávati na rychlo švestkové knedlíky. Zamířil tedy přímo do jídelny, kde spatřil drahou polovičku — sedící u stolu s podepřenou hlavou.

"Ženuško!" Nic. "Má drahá!"

Nic. "Co se ti stalo, holubinko?"

"Bojí mě hlava."

"Po obědě si lehneš a ona přešťane."

"To vím i bez tebe."

"Inu, nebud' tak nervosní!"

"Ach, máš pravdu, moje nervy jsou příliš vzrušeny, toho přičinou je snad ta migréna. Apropos! četl jsi již dnešní poštu?"

"Ano, proč se ptáš?"

"Jen tak."

"Abych nezapomněl, bratranec Pavel tě pozdravuje, i jeho matka; bude se za měsíc ženiti."

"Ať se žení, co na tom?"

"Prož muvíš dnes tak podrážděná? Co na tom? Půjdemo přece na svatbu; musíš se připravit, abys se zaskvěla."

"Budou tam snad také jiné roztomilé, fešné dámy!"

"Inu, toť se rozumí!"

(Opa stranou.) "Bože, já se zadusím!"

(V sobotu večer.)

"Kam se dnes tak fňtíš, mušketo?"

"Nu, k Brejškovi, jak obyčejně."

"A ty tam opravdu půjdeš?"

"Prož bych tam neměl chodit právě dnes, když tam chodím každé soboty?"

(Obličej si rukavičky, pak chce ženu polibit — ona se uhnula.)

"Tedy s Bohem, ženuško!"

(Opa stranou se hlasem, se slzami v očích.)

"Přijde-li pak alespoň brzy domů?"

"Jako obyčejně, ke dvanácté hodině."

"No dřív?"

"Možná, že i dřív!"

"Poslechni, Jaro, máš-li mne posud rád, věnuj mi dnešní večer!"

"Jaké to jsou zas vrtoty?"

"Nazvi si to třeba vrtotem, ale zůstaň dnes u mne, nějak se o tebe bojím. Měla jsem dnes v noci příliš ošklivý sen. Zdálo se mi o vejčích, a to nikdy nic dobrého neznamená."

"Tedy proto, že se ti zdálo o vejčích, mám s tebou seděti za pecí — ne?"

"Třeba za pecí, ale povídali bychom si o dávných, dávných časech, když jsi mě mival ještě rád — jak nám prchal čas — nu ovšem — to jest už dávno — ale budsi!"

"Prosím tě, ženo, nebuď mi sentimentální; musím dnes k Brejškovi, dal jsem přátelům slovo a nechci ho bez přičiny rušiti."

"To by snad nebylo bez přičiny, když tě žena prosí, abys s ní, poněkud chorou, ztrávil večer."

"Ale, ženuško, nebud' tak neústupnou, vždyť se brzy vrátím." (Ona vzdychá, jako by se chtěla zalznouti.)

"Počkej!"

"Co pak ještě?"

"Máš kravatu špatně uvázanou, počkej, upravím ti ji."

"Tak tedy!" (Shybá se k ní.)

Ona pak, tisknouc mu vš silou krk, volá:

"Vid', budou tam fešačky, kokety, zpěvačky ze štantanu..."

Pan Lipovský, nemoha duchu popadati a ve tváři všcek rudý až do fialova, zaslapal:

"Pomoc! Pomoc! Pomoc!"

Ona pak, smyslů již téměř pozbyvaje, křikla mu do ucha: "Darebáku, lháři, křivopřisečníku, kalibáne! Ach, bože můj, bože můj!" (Padá, plačíc a lomíc rukama, na pohovku.)

Poněkud se vzpamatovav, zvolal pan manžel:

"Brrr! Ani jsem nevěděl, jaký v tobě dřímá fečnický talent! Ale nyní mi laskavě vysvětlí, proč jsi mne tak zákeřně napadla?"

"Můj bože, toho pokrytectví ještě! Což tam nebudou roztomilé, fešné dámy — přesně o osmé hodině..."

"Ach, teď jsem doma! tys opovážila se otevřít Vendelínův list! A já zapomněl, že to mělo být dnes — teď teprve se mi rozbesklo!"

"Ach, arci, ty jsi zapomněl!" volala panička posměšně. "A proto jsi se tak fňtěl, strojil. Ještě chceš zapřáti, že jsi na dnešek pozván, objednan — pokrytče!"

"Vždyť nic nezapírám, poštelitě dítě! A nemožu přece takovému oslu, jakým jest Vendelín, brániti, aby mi psal!"

"On tě však dnes na jisto očekává?"

"Kdo mne očekává?"

"Nu, onen Vendelín! A všichni ostatní!"

"Tedy ať očekávají! Mne se dnes nedočká!"

Zraky její zazářily blahem. "Tedy tam nepůjdeš?"

"Ani mne nenapadá." (Odkládá kloubok a světlá ruku vičky.)

Vrinnouc se mu kolem krku, počala ho zuova dusiti, ale tentokrát polibky.

"Ach, vždyť jsem věděla, že bys nedovedl mne podváděti a že jsi až dosud nejškodnější, nejroztomilejší mužiček."

Dávno již nebyli manželé Lipovští tak šťastni, jako právě tohoto večera.

(Vysvětlení.)

Ale kterak se stalo, že pan Lipovský tak snadno se zřekl slibovaného znamenitého kvasu a roztomilé společnosti?

Zcela prostě. K váli jinému zasloužilému spoluproduktu, který v sobotu musil odjet z Prahy, byla hostina u Brejšky — o den dřívě, tedy v pátek. A té se pan Lipovský skutečně s dobrým žaludkem a s nejlepšíhumorem zúčastnil. Arci, o tom se milé ženušce opatrně ani slovem nezmínil. Krist. Nevěstařová.

Farmaceuti v Coloradu a New Mexiku.

Denver & Rio Grande dráha "scenická a dráha světová" vydala ilustrovanou knihu o předmětu výše zmíněném, kterouž polie ochotně a bezplatně na požádání každému farmeru, kterýž si přeje předělat. Knížka tato poskytuje velmi cenného poučení o hospodářských, ovocných a dobytkářských zájmech celé krajiny a měla by být v rukou každého, kdo si přeje sezantit spásou farmaceuti se zavodňovaním. Píšte na S. K. Hooper, G. T. & P. A., Denver, Col. 95210

K Černému jezeru.

Z cest po Šumavu.

Perlou Šumavy, perlou Královského Hvozdu bez odporu jest zajisté Černé jezero. Žádný turista, který navštívil Šumavu, neměl by vynechati onoho báje plného kouta, do něhož matka přeroda vkouzila nejkrásnější své šperky, jimiž domněle lesy Šumavské zdobeny jsou. Viděl jsem Černé jezero za různého počasí, za různého osvětlení, ale nepřítel bylo kdykoliv, vždy spatřil jsem je v hávu tom nejkrásnějším, jímž žádný potentát tohoto světa se nemůže honositi. Čím jsou všechny ty drahocenné látky, čím jsou všechny ty hermelíny, jež zdobí korunované hlavy a celé jich okolí, čím je všechna ta nádhera a panský ptepych proti všem těm skvostům, jimiž vyškoleny jest Černé jezero a jeho okolí!

Kolem 3. hodiny ranní v neděli svatodušní opouštím samotou ve stanici "Spíčáků" vlak a miffm přímou k pensionátu Prokopovu. Všude kolem ještě silné šero. Okolí zabaleno v husté mlhy a vítr vysokými jedlemi podivnou si piseň notuje. Přes vrchol Spíčáku v divém letu mrak mlhy za mrakem se žene a jakoby si šašky za mne ošklivě ty mihové cáry tropily, spouštějí chvillemi stříbrnou svoji rosu na nepromokavý můj havelok. Halím se pečlivě v tento a myslím, jak hloupý Honza ten, padá-li rosa, že brzo bude den.

Za párného kdysi odpoledne prolézám blízké lesní houštiny. V myšlenkách pohroužen, stanu po jedné nedaleké villy a v stínu smrčků, na bujně zelené trávě, spatřím dvě laněk, ani si v božském klidu nevědom. Postojím, bych nerušil velebného kolem klidu a neplašil tvorů tak neviných! Jaký to krásný obrazek! V nueneném rozpoložení hově vedrem zmoženému tělu svému a jiskrnáma očkama bloudiv po nedalekých sosnách, jichž koruny jakoby přikyvovaly k tomu "dolce far niente."

Však ne dlouho mi popřáno kochati se touto idyllou. Lásky spatřivše mne, svižně vzhopily se a rychlým skokem zuizely mi v houšti kolem villy. A ve smrčcích u samé villy postřehl jsem pak dvě hlavičky tlumně se směřjících, jichž bílé zástěrky silně se odrážely v smrčkové zeleni. — Třeba jen v duchu krátkím kolem villy této, nemožno mi o idyllě té se nezmínuti.

Než, ale k pravému mému výšlapu. Důkladně šumavskou mlhou navlhčen, krátkim kolem Prokopova pensionátu. Však tu vše ještě v tvrdý spánek uloženo; ovšem hodinky ukazují teprve páté čtvrté hodiny. Štěkot psa a venku procházející a hrabající seprky mne vítají. Myslim si Pán Běh "Do brýtro" a krátkim dále, neboť chci v tu hodinu na Prokopovi snědaní, bylo by trochu nelidské. Vždyť vím z vlastní zkušenosti, kdy se u Prokopa chodí spát, sotva tak dva verše mohli mít vychrápány. A ty mlhy neustále jakby o závod se honily. Přemýšlím, kam v tom čase, ale nerozpakuji se v takových okamžicích dlouho. Tedy k Černému jezeru, aspoň snědaně bude vřetečně chutnat. Za pensionátem obracím na levo, kudy vede na přírodní efekty bohatá k Černému jezeru.

Cesta se vine překřím svahem, jež porostlý je hustým, vysokým lesem. K nouhom tvým dosahují vrcholky převysokých stromů, jež hluboko na srážném svahu pod tebou kofeni. Má-li jen trochu lásky k tě všech krásně přirodá a jea málo aspoň rozumíš mluvě její, pak nevyjdeš z obdivu.

Co bizarních obrázků skýtá toto okolí, co obrázků lahodí nejen oku tvému, ale přivádí i znavenou tvoji duši v náladu tak příjemnou, tak spokojenou. Zapomeneš na všechny trampoty, na všechny ty otravné společenské boje a celek přimkne se duše tvá k tě čistě, neposkvřené přírodě. Kolkoem spatřuješ samý hustý les. Vyřřčené stromy svědčí, jak mohutné ty řadí vichry. A co pterozmanitých rostlin a pestrobarevných kvítků se tu na tebe usmívá, co brčálkových kapradin jak vřete rozkládají tu i dva metry dlouhé svoje listy. Ztrouchnivěle kmeny, různými mechy jak by obaleny byly a z těchto nová generace rostlin navazuje život svým budoucím.

Jednotlivé přechy, je-li jasná vyhlídka, pak skýtají rozkošnou vyhlídku do Pošumaví, kdež bo-

hatá scenerie připoutá udivený tvój zrak. Mlýsty doléhá k tvému sluchu ševol menších vodopádů, jichž stříbrná voda snad tisíce a tisíce let omývá obrovské balvany. Na této cestě nalezneš i dvě skalky, z nichž na jedné v celé své kráse skví se smřelí a na druhé soška Panny Marie. Vše to pak dýše ozonem tak občerstvujícím, že plice tvé, lapající neustále kancelářský a jiný prach, nestačí hltati stravu tak lahodnou, tak posilující.

Hukot vytékajících vod jezerních prozrazuje blízkost jezera. Za několik minut stanu před černající hladinou vodní, která je mně, jako struna se vlní. Spatřiti Černé jezero v této melancholické náladě, jak mně se právě přihodilo, stojí věru za to.

Stojím tu sám a sám, ni člověka, ni tvora jakéhó vřebec mimo slepici u Prokopa, jsem po celé té cestě nespáttil. Znate zajisté tu hubdu lesa, kdy vítr ladí struny jeho, kdy z piana tu náhleji, tu zase volněji do forte přichází a kdy zase umlká, jak navždy by byl oněměl. A kdy opět vši silou, ba vztekiem rozhoupá ty staré hlavy stromů, až píseň dřívá vás z lesa vyhání.

Za takové nálady spatřil jsem tenkrát tu perlu šumavskou, která pod blankytným nebem tolika paprsky se třpytí. Jenže mraky, které korunami stromů se honily, zvyšovaly mohutnost bájeplného tohoto divadla. A tmavé a ptec jak křišťál čisté vody jezerní klidně dňvají se na své okolí, na stromovou stěnu jezerní, na ty lesy, v nichž se zrodily a z nichž tolik potrvy jim kyne.

Stanu v pavilonu jezerním, kdež zahajují první snědaní. Podotýkám výslovně "první", neboť na takových výšlepech jedna snědaně nestačí, to necht' nezkušení šlapáci vezmou k laskavé vědomosti. Ztenčiv poněkud zásoby, jimiž jsem se byl u pana Panovského zásobil a ovláží se trůnkem koňaku, který mlólkdy mi na cestách chybí, vracel jsem se loudavě jinou cestou k pensionátu Prokopovu.

Spokojeně a pia radosti pozoroval jsem, jak mlha stále a stále řídne, vítr že se utišuje, slunko že mlsty již proniká potřhanými mraky a paprsky svými ozařuje zvlhlé koruny lesních velíkántů.

Po jednohodinném výšlapu blížím se k Prokopovu pensionátu. Na křižovatkách potkávám konečně vesnický lid, jdoucí do eisensteinského kostelíka poslechnouti slova božího. Všichni pozdravují známým "morgn", začaž "dobrým jitem" děkuji. Nezakážený ještě lid, na který si Wolf ještě nevzpoměl.

Na prahu Prokopova pensionátu víta mne "Franc" s kostětem v ruce (ne snad aby mne ním polahat, ale aby zametl). Ježto bylo vlhké a poněkud studené jitro, uvelebil jsem se ve vnitřní místnosti, kdež starší pán s roztomilou blondinkou — bezpochyby svojí dcerou — již snídali. Takhle dvě polévky, pane učitel, ty by byly zaválky, ale poněvadž nebyla ani jedna, tedy čaj a chléb s máslem tvořily snědaní č. 2.

Čeho bych se nebyl v ten den nadál, stalo se. Oblouha se vyčistiila úplně a modré nebe kleulo se nad krásnou Šumavou. Nepřivedlo mne snad pochmurné to jitro a dumná nálada celého okolí Černého jezera v melancholii, ale právě naopak: Byl bych si chutě skočil v kolo s ládkami z villy Josefinky a od plic bych si byl radostně zaviskl. Po obědě dal jsem tatkoví Prokopovi "s Bohem" a kolem "Josefinky" za nejlepší nálady sestupoval jsem ke stanici Spíčáků.

Vlak zdál se mi tentokrát plazití rychlostí hlemýžďe a já nedočkavě hleděl k Plzni...

Zastávka ve Washingtonu a Philadelphia.

Listky do New Yorku připouští desetidenní zastávku ve Washingtonu a Philadelphia a nestojí o nic více než listky po pennsylvánském dráze z Chicaga. Pět vlaků každodenně vyjíždí z chicagského Union nádraží na východ po této dvojnásobné dráze skrz Indiano a Ohio. O jízdní rád ceny dopravní a jiné zprávy obratse se na H. R. Dering, A. G. P. Agent. 248 S. Clark St., Chicago, Ill. 9523

20 AKRU

...nejlepší plody k zahrádce...

...nejlepší plody k zahrádce...

Rukopisy Královorský a Zelenohorský.

Nejstarší básnické památky české, vydání nakladem Pokroku Zápádu.

K nim připojen jest fotolitografický námek čtyř stran původních rukopisů a provází je vysvětlivky o původu, nálezu a sporu o jejich pravost a důkladná přednáška o jich kulturním významu, kterou měl dne 25. května 1900 v síni Tě. Jed. Sokolů v Chicagu p. J. A. Oliverius. Rukopisy zahrnují následující spěvy hrđinské, milostné a zlomky:

Rukopis Královorský:

Záboj a Slavoj (v původním znění staročeském).—Ctimír a Vlastav.—Jaromír a Boleslav.—Beneš Heřmanov.—Jaroslav.—Liduše a Luboš.—Zbihoš.—Jelen.—Kytice.—Opustěná.—Růža.—Zehulice.—Skřivánek.—Jahody.

Rukopis Zelenohorský:

Báseň "Libuřin soud" a zlomek básně "Sním."

Cena pouze 25c.

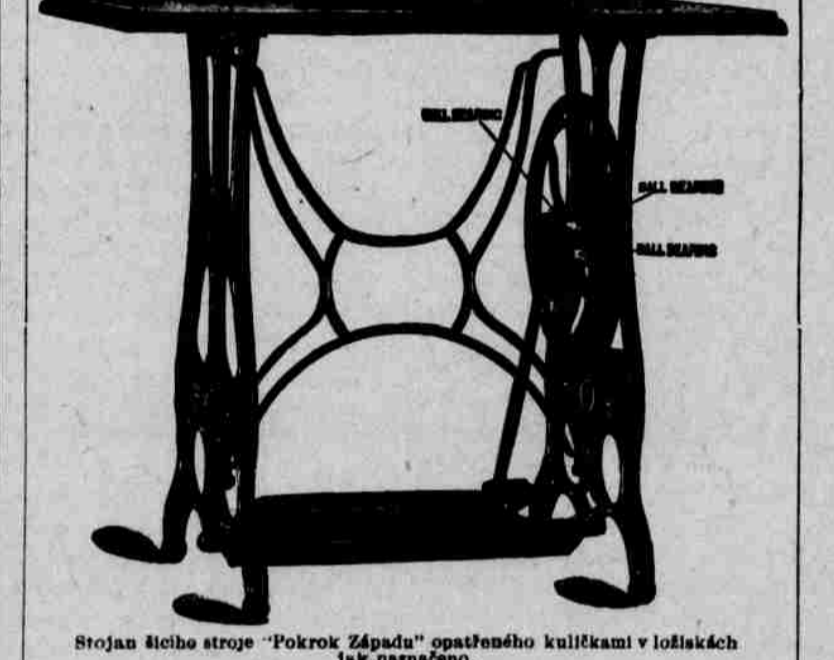
Adresujte: Pokrok Zápádu, Omaha, Neb.

Potřebujete dokonalý šicí stroj?

Když jsme počali nabízetí čtenářům našim šicí stroje co premie, neměli jsme v myslu ani za čli opatřovati jim stroje proto jen, že by byly levné, bez ohledu na jejich dobrotu a dokonalost, nýbrž hlavní věc, ku kteréž jsme přiblížili, bylo vždy to, aby dostalo se našim příznivcům a odběratelům nejdokonalejších strojů za ceny tovarů. Nenabízeli jsme, jak oběly snad někde, ře časopisy jiné, stroje nejkrásnější. Kdybychom tak činiti chtěl, mohli bychom nabízetí stroje za doplatek \$10.00 až \$15. Vřak nám jest tak dobře známo, jako našim čtenářům, že není pravdivějšího přísloví nežli: "láce za láci — peníze darmo". Proto opatřovali jsme čtenářům ne stroje nejkrásnější, ale stroje dobré, za ceny tak levné, jak dobré stroje mohou opatřovány býti, totiž za ceny tovarů, hotovené v jedné z největších a nejspolehlivějších továren v zemi.

Stroje, kteréž jsme pod jménem "Pokrok Zápádu" nabízelí a nabízlíme, nejsou tak zvané "rodinné" stroje, totiž nízkoramenné, nýbrž jsou to stroje obyčejné, jaké se v právních prodávají za ceny skoro trojnásobně jednateli mlstnami. Aniž jsou to stroje podle nějakých zastaralých a již vyšlech patentů, nýbrž stroje, opatřené nejnovějšími zařízeními a zdokonalenými. To se rozumí, na stroji "Pokrok Zápádu" nejsou všechna zdokonalení všech jiných strojů, tak jako nenalaven je na žádném jiném stroji. Každý stroj má jisté zdokonalení, kteréž nejsou na žádném jiném, již k vůli rozdílnosti, když ne ze žádné jiné příčiny. Však stroje "Pokrok Zápádu" vyrovnají se každým jiným, i těm nejdokonalejšími. Továrna, kteréž naše odběratele jimi zásobuje, jest nejen jednou z největších, jak výše uvedeno, nýbrž i jednou z nejkročiřějších, kteréž stále opatřují zavádí. Jak známo, před dvěmi lety mohli jsme nabídnouti stroje se spouštěcím ústrojím, kteréž obou druhu stroje časopisy z právních nenabízejí. To bylo zdokonalení velké! Vřak nyní můžeme a potřebujeme sdělití o

novém a důležitém zdokonalení.

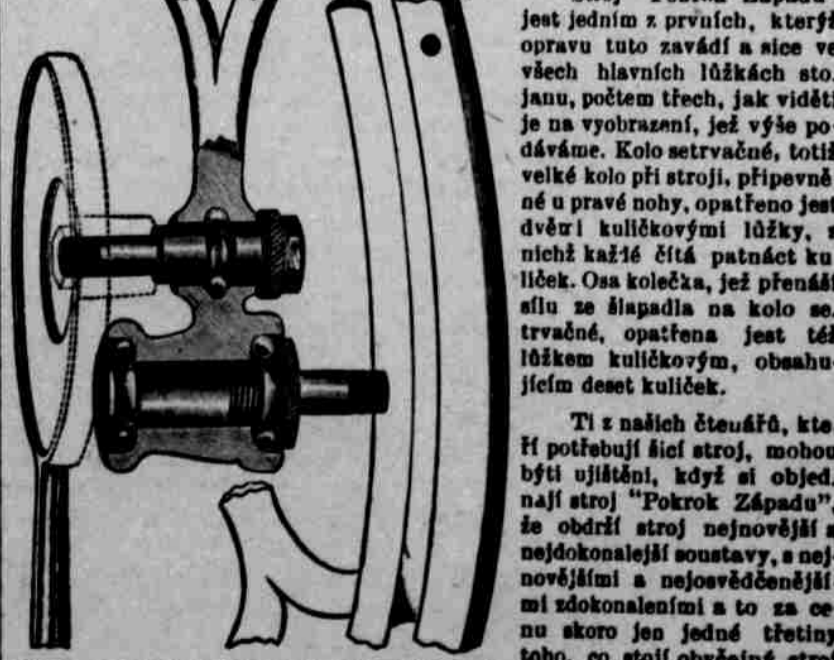

Stroj šicího stroje "Pokrok Zápádu" opatřeno kuličkami v ložiskách jako nasnaženo.

A sice pozůstává toto v tom, že stroje "Pokrok Zápádu" opatřeny jsou nyní

KULIČKOVÝMI • LOŽISKY.

Ví naši čtenáři co to znamená? To znamená ještě mnohem větší lehkost v chodu, akoliv stroje "Pokrok Zápádu" již nyní sly zcela tiše a velmi lehce, tímto zařízením došlo bude toho, že půjdou ještě lehčiji, nelehčiji ze všech. Snad není potřebou našim čtenářům dlouho vysvětlovati, co znamenají kuličková ložiska, ale může býti, že některým z našich čtenářků to bude přece k poučení. Chceme proto pár slov k vyvětlení uvéstí. Každé kolečko se musí točiti na nápravce, neboli ose. Tato osa na obou koncích spočívá v ložiskách, neboli ložkách, v nichž se točí. Obyčejně jsou ovšem tato ložka rovná a v nich tře se osa plnou svou délkou. V minulých několika letech, však zejména od té doby, kdy zavedeny byly bicykly, u nichž především snadný chod se vyžaduje, zavedeny byly opravy v tom směru, že ložka, v nichž obyčejně se pohybuji, vyložený malými kuličkami kolem a ty tvoří vlastně ložko, v kterém se osy pohybuji a třou. Tím ovšem tření uváděno na tu nejmenší míru a zařízen tak nelehčej mozný chod. Tento vynález kuličkových ložek osvědčil se tak znamenitě u bicykly, že se jej objalí vyráběti polních strojů a všeobecně nyní hotoví stroje pouze z kuličkovými a válečkovými ložky. Teď došlo i na stroje šicí a zavádí se ložka kuličková při nich, totiž při osách hlavního hnacího kola.

Pohled na právek ložek šicího stroje "Pokrok Zápádu", opatřeno kuličkami.

Ti z našich čtenářů, kteří potřebují šicí stroj, mohou býti ujštěni, když si objed. nají stroj "Pokrok Zápádu", je obrábí stroj nejnovější a nejdokonalejší soustavy, a nejnovějšími a neosvědčenějšími zdokonalenými a to za cenu skoro jen jedné třetiny toho, co stojí obyčejný stroj prostřednictvím jednatelů kroupený.

Ceny strojů námi nabízených vzdor tomuto zdokonalení zůstávají nzměněny. Stroj "drop-head cabinet", totiž se spouštěcím šicím ústrojím, čí. 5, se třemi šuplíky po každé straně a jedním uprostřed, s kuličkovými ložky, stojí nyní jako dříve \$25.00; stroj čí. 4 se dvěmi šuplíky po každé straně a jedním uprostřed \$25.00 a stroj čí. 3 s jedním šuplíkem po každé straně a jedním uprostřed \$24.00. Stroje pevně posazeným šicím ústrojím jsou o dva dolary levnější. V ceně této zahrnuto je již i předplatná na časopis na rok. Zaručujeme úplné uspokojení v všem, jímž by stroj v jakémkoliv ohledu, buď v dokonalosti, úhlednosti, práci, aneb čemkoliv jiném nevyhovoval a se neřídil, vrátíme peníze nazpět, když se do 90 dnů přiblíží.

Objednávky necht' dějou se laskavě pod jednoduchou adresou: Pokrok Zápádu, Omaha, Neb.